Pe marginea gheții trece o pisică

On August 06, 2016

Programează-ți o probă de evaluare de sine, testându-ți atitudinea față de ceea ce încă nu poți să controlezi total la nivel intuitiv.

Cei doi caută. Să vedem... Să vedem.. Deodată: "Asta e ! " Pe marginea gheții trece... o pisică. La margine, gheața e subțire... Gheața se sparge... sub pisică".

Pe măsură ce este rostită, propunerea apare mai mult decât stupidă. Din nou amândoi își aduc brusc aminte că sunt așteptați undeva. Astfel trec zilele. Povestea devine un coșmar. Eisenstein nu mai poate dormi nopți de-a rândul, perpelindu-se în cumplite insomnii halucinante: în jur se înfig topoare în lemn și pisici se poticnesc pe gheață. Apoi topoarele sparg gheața și pisicile se înfig în lemn..

Înfuriat, Eisenstein întinde mâna spre raftul de cărți, cu gândul de a-și distrage gândurile. Nimerește peste culegerea rusească de snoave și povestiri dintre cele mai cunoscute.

Citește și deodată: "Dumnezeule ! Cum am putut uita povestea asta care mi-a plăcut totdeauna atât de mult?" Sare din pat, de-a dreptul la telefon, îl sună pe Pavlenko și strigă entuziasmat: "Am găsit ! Soldații stau în jurul focului. Şi unul din ei spune povestea cu Vulpea și Iepurele. Povestea în care e vorbea despre felul cum s-a furișat iepurele între doi mesteceni și cum vulpea, care gonea după el, s-a înțepenit între copaci."

*Cei doi discută apoi îndelung. Ideea se conturează, se completează, se mai modifică în detalii, până rămâne definitiv în scenariu. "Dacă am mai avea timp să o lucrăm, o lună să zicem, am găsi o soluție mai completă pentru acest film. Dar nu e timp." **

Leadership: Poți să găsești un argument de susținere în favoarea prelungirii inspirației, între răsturnări și renovări de perspectivă asupra evaluării propriilor motivații?

În asprimea istovitoare a muncii de creație, în apăsătoarea condiție a artistului care încă nu este stăpân pe talentul său, pus în fața unei viziuni care este prea sumară ca să se închege, declanșând și dând amploare crizei de inspirație, are loc un fenomen de tip *bubble* . Cu cât bagi mai mult aer în balon, cu atât stabilitatea lui este mai mică. Motivația unui regizor nu este de a umple cu cât mai mult efect pelicula cinematografică, ci de a realiza un echilibru între poveste și realitate, între ficțiune și adevăr, între provocare și aspirație.

Stabilitatea în ceea ce privește condiționarea motivației de către talent, cultură și competență, este doar o iluzie. Cum se evaluează motivația? După nivelul valorii pe care regizorul o atribuie temei și actului de creație. Iar motivația de a crește vizibilitatea și importanța creației are loc atunci când regizorul încearcă să transmită o idee făcând aluzie la intervenția lui în planul realității, sau la caracterul complex al personalității sale, al muncii sale. Stabilitatea nu se atinge fără să îndeplinești acea condiție de localizare a valorilor proprii în matricea perioadei tranzitive - de la renunțare la speranță, de la espectativă la acțiune, de la știință la artă.

Stabilitatea este un exces al elementului controlat, destul de greu de acceptat, constituind de fapt elementul unei probe de autoevaluare sau al unui test psihologic, care te ajută să-ți descoperi atitudinea adevărată față de ceea ce încă nu poți să controlezi total la nivel intuitiv sau științific.

Oare atitudinea ta în fața lipsei de inspirație este o predispoziție pentru manifestarea unei slăbiciuni de ordin profesional, sau este o reacție de revoltă în fața unei puteri superioare pe care încă nu conștientizezi că o deții?

Cu cât avansezi spre un stadiu superior de integrare a cunoașterii într-o operă de creație, cu atât mai greu te susții în experiența de nu te ridica la nivelul propriilor așteptări.

Una din marile probe ale leadershipului, care condiționează valoarea personalității, vizează puterea de a reacționa în diverse contexte de tip „lipsă de inspirație", atunci când nu reușești să te centrezi în acea stare în care simți că nimic nu te poate opri.

Numai cine a devenit reprezentativ într-un anumit domeniu conduce după îndemnul: „sunt de neoprit", deoarece beneficiază de un randament sporit al resurselor de inspirație, fiind un excelent administrator al elementelor de noutate neașteptate.

O astfel de putere, cuprinzând necesitatea de a ajunge la izbânda unei veritabile creații, printr-o reducție a complexității și a diferențelor care o compun, este o afirmare cerută de structura însăși a ierarhiilor esențialității tale - de la exigența de a-ți permite să greșești, până la exigența de a renunța la ceea ce nu cunoști pur și simplu din frica de necunoscut.

Întotdeauna în leadership, unde ideile se conturează, se completează, se modifică în detalii până se definitivează într-o creație autentică, contează motivația înscrisă în dimensiunea unei limitări de utilizare a cunoașterii care acționează invers proporțional cu determinarea de a duce la bun sfârșit procesul de inovare. Motivația trebuie susținută printr-o utilizare a resurselor cât mai diverse la foc continuu.

Cunoașterea de care face dovada un creator aparține ideii pe care el o exprima făcând apel la experiența vizuală cu ajutorul realității augmentate, în așa fel încât rezultatul final să se ridice deasupra așteptărilor sale.

Pe marginea gheții trece o pisică este punctul critic de unde se induce o idee care nu reușește să se concretizeze în creație, ceea ce constituie o experiență de sine derulată între manifestarea unei slăbiciuni de ordin profesional și reacția de revoltă în fața unei puteri superioare pe care încă nu conștientizezi că o deții.

* Notă: Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/pe-marginea-ghetii-trece-o-pisica.html